

כך נראים החבלנים בעיני האירופים: נערת אל-פתח מתאמנת בירי בבאזוקה

בטליוויזיה וברדיו של גרמניה, צרפת, לוקסמבורג, בלגיה, שווייץ וקנדה הצרפתית, הופעת כתבות-ענק כימעט בכל השבועונים החשובים, ועשרות ראינות ומסובות-עיתונאים לעיתונות היומית. אף עיתון ישראלי לא מצא לנכון לדווח על תגובה מפתיעה זו. אך את עיקר זמנו הקדיש אבנרי לוויכוחים עם פרשנים, סטורנטים ופוליטיקאים אירופיים וערביים, על הנשאים שהוא מדווח עליהם כאן.

בנאומה בכנסת השבוע תקפה גולדה מאיר בחריפות את פעולותיו של אורי אבנרי בחוץ-לארץ, "ובעיקר בצרפת". כוונתה היתה לפירסומת הבלתי-רגילה שנתלוותה לסיוור בן שבועיים שערך אורי אבנרי בצרפת ובגרמניה, להגל הופעת ספרו "מלחמת היום השביעי" בשתי ארצות אלה. פירסומת זו, ששום ישראלי לא-רשמי לא זכה לה, כללה הופעות

אורי אבנרי מדווח על סיוור באירופה:

לעומת המציאות בשטחים המוחזקים. הישראלי בכל השטחים נעלמים. למראה צבאי-הכיבוש ובתי-הסוהר. פעם ראו אותנו כעם קטן ואמין הבונה את ארצו. עתה רואים אותנו כעם חזק ושחצני, שפולש לארץ אחרת, מסרב לצאת משם גם תמורת הסדר-שלום סביר, והורס שם באופן שיטתי שכונות וכפרים.

העובדה ששכונות אלו נהרסות במעשי-הגמול על מעשי-טרור רק מחמירה את התגובה, מכיוון שכל אדם באירופה המערבית מצדיק, ואף מעריך, מעשי-טרור המכווץ עים בחירוף-נפש על-ידי עם ככוש נגד כובשיו.

אין כאן מחל של הסברה, שאפשר ל תקנו באמצעים טכניים. אם יסבירו לסטורנט בספרים כי 18 הבתים בחלחול הושמדו מפני שנהרג שם קצין ישראלי, יענה זה בפשטות: "זה מגיע לו. מה היה לו לעשות ששם? זאת לא ארצו!" אותו סטודנט יחשוב בהערצה על הסטורנטים שסיכנו את חייהם כדי לבצע מעשה זה.

פעם אמר הסופר האמריקאי היהודי ה מנוח בן הכס, כי "כל פעם שנהרג חייל בריטי בארץ-ישראל, זהו חג בלבבנו" עתה נתהפכו היוצרות. להרבה אנשים בעולם יש חג בלב כאשר הם קוראים כי "אנשי קר-מנדו" נועזים הצליחו לפרוץ לנמל אילת ולהטביע בה אוניות, כי "פרטיזנים" פלסטיניים הצליחו להטיל רימון על מכוניתו של המושל הישראלי בעזה, שמעונו של ה מושל הישראלי באל-עריש הופצץ בבזוקות.

איך לעזור ל "אל-פתח"?

דוע באה ההתדרדרות הרת-השואה רק עכשיו, ולא לפני שנתיים ורבע? מדוע היה היחס העויין לישראל הכובשת מובל לפני שנתיים לחוגים מצומצמים של חסדי רבית-המועצות וסלון-קומוניסטים, והפעם עתה לנחלת הכלל?

יש לכך סיבה פוליטית.

לפני שנתיים עוד האמין רוב העולם ה מערבי כי ישראל נמצאת בשטחים המוחזקים רק מאונס, מפני שהערבים אינם רוצים לעשות שלום. היו מוכנים לסלוח לנו הרבה דברים, מתוך הנחה כי עיקר המרינויות שלנו — השואפת לשלום — היא בסדר.

מדוע מתמוטטת האהדה ליישראל?

של ממשלת-ישראל עצמה. הקהל הישראלי, שחזה לפני שבוע בתוכנית-הטלוויזיה הצרפתית על השטחים המוחזקים, בחדאי לא יבין את ההלם שזו גרמה בדעת-הקהל הצרפתית. אנתנו רגילים כבר למצב בשטחים. אנתנו יודעים כי תוכנית זו צולמה באישור השילטונות, וכי היא מר-אה דווקא את הצד היותר ייצוגי של מיש-טר-הכיבוש שלנו. הרי לא כל החיפושים נערכים באותה שיטה נימוסית הבולטת בתוכנית זו, ואין אף ערבי אחד בשטחים המוחזקים המאמין כי המצב בבתי-הסוהר שלנו הוא כה הוגן כמו שנראה בתוכנית.

לכן תמה הצופה הישראלי ה ממוצע על התגובה האירופית ה נרגשת.

אולם הצופה הצרפתי רואה את אותם הדברים לגמרי אחרת. הוא רואה לוחמי התנגדות ערביים, והם מוכירים לו בהכרח את לוחמי-התנגדות שלו. הוא רגיל לראות את הישראלי בדמות איש-קובץ חייכיני, מתגן על מולדתו — והנה הוא רואה אותו שיתאם בדמות חייל דרווי קודר ומאיים, המפנה את נשקו לעבר אוכלוסייה

הוציקן בטיימס הלונדוני, הרויחח של עד-ראייה בריטי על השמדת חלק מן הכפר החלול, והתוכנית על השטחים המוחזקים בטליוויזיה הצרפתית. מאז ירדה מהלומה רביעית: המאמר בסאנדי טיימס על הנעשה ברצועת-עזה.

היוצרות התהפכו

ל מאמרו של הוציקן כבר נכתב הרבה. מה מלבד קטע בו הוא מדבר על מיתקי-בעינויים כמכשיר קבוע להשגת מידע מפי-מיסטרס רשמיים ישראלים. אני מכיר את "סדי" הוציקן מזה זמן רב. הוא היה תמיד פרו-ערבי, אך לא אנטי-ישראלי. בעבר עשה מעשים מסוימים לטובת השלום. אין לי ספק שהוא כתב את אשר כתב בכנות. כל-מר: שהוא, כמו משקפים רבים אחרים באירופה, מאמין שאנתנו נוהגים להשמש בעינויים כמכשיר קבוע להשגת מידע מפי חבלנים שנלכדו, וכי הוא רואה אותנו עתה ככובשים שאינם שונים מן הצרפתים באל-גיריה, עתירי מעשי-הנזעה, ומן האמריקאים בתיאטראם, המעוררים סלידה בעולם.

האנכונות בנאום אנתנו רב הונת

מ ידה אחת מהלכת עתה באירופה המערבית — המילה "פלסטיין".

אי-אפשר לפתוח עיתון, מבלי שלוחמים פלסטיניים יביטו בך מבין עמודיו, או מבלי שהכותרות יכריזו על כתבה גדולה חדשה על עלילות-הגבורה של גיבורי פלסטיין. אי-אפשר להיכנס להיכנס, מבלי שהשאלה הראשונה המופנית אליך מתייחסת אליהם. אותם העיתונאים, שהקדישו לפני 23 שנים עמודים נלהבים למעשי המחתרת העברית, מקרישים עתה את אותם העמודים, באותו סיגנון ממש, למחתרת הפלסטינית. הצעירה הפלסטינית, עטופת הכפייה, המחזיקה בקלצינוקוב, תפסה את מקומה של חיילת צה"ל, בעלת העוז. כובשים ישראליים, קודרים ואימתניים, תפסו את מקומם של כובשים אחרים בארצות אחרות.

מול תופעה זו עומדים נציגי ישראלי, ונם כימעט כל שיוחי ישראלי, חסרי-אונים וחפריי-שען. רדי-החוק בבקשה דחופה לתת להם הנהיית חדשות, שיאפשרו ויכוח ממש עם התופעה החדשה, התשובה היתה, "לא! רבתי על דעת גולדה מאיר ואבא אבן."

נאסר על הדיפלומטים הישראלי ליים בפירוש אף להזכיר את ה מילה פלסטיין — המילה האחת ה מושלכת בפניהם בכל שיחה וחר פעם.

יש המדברים על "כישלון" ההסברה הישראלית. זוהי הגדרה מגוחכת. ההסברה הישראלית חדלה שטוט מלהתקיים כגורם של ממש בשדה-הקרב. עמדתה של ישראל בדעת-הקהל האירופית נתונה בתהליך של הממוטטות מוחלטת — כשכל יום מנחית עליה מהלומה מוחצת חדשה.

כל דיפלומט ישראלי יודע זאת. הגישה הכללית היא ש,צריכים להציל מה שניתן להציל" — והתחוית היא שתון כמה חודשים תגיע האהדה לישראל בארצות ה יודי-דויתיות המסורתיות לנקודת-האסס.

את חומרת התוצאות — החל באובדן מקורות התמיכה והרכש של ישראל, וכלה בהענקת סער מדיני, כלכלי וצבאי לאירגונים ה ערביים — אי-אפשר כלל להעריך מראש.

בשבועיים וחצי ששהיית הפעם באירופה